

Helene Drechsler, Svolvær
Et møte med min beste venn, Loyce.

Jeg vokste opp i en rik familie i et lite fiskevær nord i Norge. Min mor døde da jeg var et lite barn og jeg vokste opp med min far og hans hushjelp. Da jeg begynte på skolen måtte jeg ha på fine klær, men jeg likte ikke å gå slik kledd. Jeg syntes at de fattige barna hadde det mye morsommere enn de rike, de var ikke så høytidelige. Jeg husker at jeg ba til Gud: "Kjære Gud, la oss bli fattige." Jeg gikk hjemmefra med fine klær, men under trappa hadde jeg gamle klær som jeg skiftet til før jeg gikk til skolen. Jeg gikk rundt og innbilte meg at vi var fattige og jeg lekte bare med fattige barn. Hjemme hadde jeg alt, det beste av all mat, men jeg eiet ikke matlyst der. Hvis jeg derimot fikk ei brødskeive med margarin hos de fattige, så var jeg i himmelriket. Jeg syntes at det var fryktelig at det skulle være forskjell på fattig og rik om du er født i Norge eller i Japan. Vi måtte jo ha den samme Guden og vi var alle like gode og likestilt. Dette var tanker som jeg hadde tenkt før jeg møtte baha'i-troen. Det var visst i 1957 at Loyce Lawrence kom til Svolvær. Hun ble senere Knight of Baha'u'lláh. Hun bodde på hotellet som fetteren min eide. Jeg og fetteren min skrev brev til hverandre. Jeg hadde giftet meg og bodde i Oslo på den tiden. Han skrev at "det var kommet to festlige amerikanske damer som bor her og de er veldig lekke. De skulle du ha møtt Helene". Så kom jeg opp på ferie, dro dit med en gang og vi ble venner, Loyce og jeg. Hun bodde på hotellet mens den andre damen Mildred Clark hadde flyttet til et annet sted. Så ville Loyce reise til Røst, og min fetter sa at jeg måtte reise med. Jeg tok da med min sønn som var 7 eller 9 år. Vi reiste med lokalbåten, den tok et par døgn ut til Røst. Hun hadde med seg en baha'i-bok og det var "Gleanings from the writings of Bahá'u'lláh". Hun kunne ikke norsk og jeg kunne ikke engelsk. Jeg kunne si "yes" og "no", "bread" og "cheese". Noe mer kunne jeg ikke. Hun var så ivrig etter å fortelle meg om baha'i, hun tok fram "Gleanings" og jeg ble aldeles fortvilet. Jeg forsto ikke et ord, det var "Thy" og "Thou" og sånt gammelt språk attpåtil. Til slutt ble jeg kvalm bare hun tok opp boka. Jeg sa: "Loyce, jeg klarer ikke mer, jeg klarer ikke mer". Jeg greide det ikke da, og så bodde vi i 3 døgn på Røst. Jeg ble jo litt bedre i engelsk da, så vi klarte å snakke mer sammen. Jeg ble veldig fascinert, og så fikk jeg låne "Bahá'u'lláh og den nye tid" som var oversatt til norsk da. Jeg var enig i alt jeg leste. Ferien tok slutt og jeg reiste sørover igjen. Så begynte Loyce og jeg å brevveksle, jeg satt med leksikon for jeg måtte skrive brev på engelsk og dermed så lærte jeg engelsk. Jeg hadde som ung vært i England, så det lå vel latent i meg. Vi utvekslet mange meninger med hverandre før jeg flyttet hjem til Svolvær. Vi brukte mye tid sammen og så hverandre daglig. Hun spiste middag hver dag hos oss og faren min var veldig begeistret for henne. Hun flyttet senere ned i en leilighet på råfisklaget. Det var en av de få leiligheter i Svolvær med dusj. Så skulle hun reise på finsk sommerskole og tok da meg med, sammen med min datter. Der på sommerskolen traff jeg Edna True. Hun var en business-kvinne fra Chicago hvor det første templet i nord-Amerika ble bygget. Ednas mor traff Abdu'l-Bahá. Edna var baha'i og var en veldig business-kvinne, mens Loyce var et følelsesmenneske og dypt religiøs. Jeg var ikke dypt religiøs, men det var bare fornuften som sa at dette var rett. Så da jeg traff en business-kvinne som hadde begge beina på jorda så ble jeg baha'i der borte i Helsinki. Der var også Saken Hånd Muhlslegger. Jeg tror jeg hadde truffet han her oppe før. Min datter ble veldig begeistret for han og omvendt. Det som tiltrakk meg med baha'i-troen var ikke det religiøse, men det sosiale som handlet om rettferdighet. Senere dro jeg på pilgrimsreise med begge barna og med faren min på cruisebåten "Oslofjord". Fetteren min og flere kjente var med, så vi hadde et veldig morsomt liv ombord. Loyce hadde skrevet på forhånd at Lofotens første baha'i kommer til Haifa den og den datoen med "Oslofjord". Hun hadde beskrevet "The Persian Gate" og hagene på forhånd. Hun sa at

jeg skulle dra opp dit, så jeg tok en drosje opp til "Persian Gate". Jeg gikk inn der alene, så gikk jeg rundt i hagene og så meg om. Så dro jeg til Babs gravmæle og oppdaget til min forbauselse at kapteinen på båten og mange andre passasjerer var der oppe. Jeg kunne ikke forstå hvorfor de var kommet hit til baha'i-hagene. Så kom en liten mann bort til meg og spurte hvem jeg var. Han var en av Sakens Hender. Jeg fortalte hvem jeg var og da kjente han meg med en gang. Ha ba meg gå inn og ta av meg skoene. De andre kom ikke inn, de sto utenfor. Så gikk vi bortover til et hus som var pilegrimshuset til perserne. Jeg banket på døren og sa at jeg var en baha'i fra Lofoten. De ble helt overveldet. Der var en av fruene til en Sakens Hånd og en til som jeg ikke husker hva het. De grep meg med en gang, tok meg inn og vi begynte å prate. Jeg fikk noen steiner som jeg skulle ha i ringen. Mens vi satt der så kom Chessie Rebell og lette etter meg og fant meg der. Hun sa "de har ropt opp etter deg på båten men ikke funnet deg". "Nei", sa jeg, "jeg tok en bil opp og kom hit". Så tok hun meg med til der hvor Ruhíyyih Khanum hadde kontor, og hvor hun spiste. Så hilste jeg på Ruhíyyih Khanum som inviterte meg på lunch i huset hvor Abdu'l Bahá hadde bodd. Ved det lunchbordet satt alle Sakens Hender som var tilstede, Muhslegger, Ruhíyyih Khanum, Paul Elliot?, Furuthan og William Sears. Så var jeg inne i det rommet hvor Abdu'l-Bahá sov. Der stod sengen hans. Så spurte de om jeg kunne si en bønn. Den eneste jeg kunne var "Refresh and gladden my spirit" og den kunne jeg på engelsk. Jeg leste den og de lurte etterpå om jeg ikke kunne si den på norsk, men det kunne jeg ikke. Jeg hadde pugget den på engelsk, det var den eneste bønnen jeg brukte. Det var en voldsom opplevelse der inne sammen med noen av Sakens Hender og Ruhíyyih Khanum. Da jeg skulle gå derfra, så hadde jeg ikke lyst til å gå derfra. Så gikk jeg baklengs ut. Jeg fikk da en nål av Ruhíyyih Khanum i det jeg skulle gå ut. En persisk dame åpnet døren for meg, og jeg tenkte at hvis de spør meg om å arbeide her som å vaske eller å stå i døren, så skal jeg være her. Da skal jeg ikke reise hjem igjen. Alt var glemmt av det der hjemme. Så kom søsteren til Chessie, Ethel, og hentet meg og da gråt jeg så skrekkelig. Hun ga meg et lommeterkle og jeg sa: "Ethel, jeg vil ikke gå herfra." Nei, sa hun, det er sånn de har det alle sammen som kommer hit. Så tok hun meg med til Bahji, hvor Bahá'u'lláh hadde tilbragt sine siste år. Der var jeg inne i Bahá'u'lláhs gravmæle og oppe i det rommet hvor han hadde bodd. Jeg ville jo ikke gå derfra heller. Chessie var også der husker jeg. De ville så følge med meg ned til båten for å hilse på min far. Han inviterte dem til aftensmat i båten og det ville jo de gjerne. Da vi spiste aftens i båten så hadde kapteinen på båten invitert høytstående folk fra Haifa, som bl.a. banksjefen. Da de kom inn og fikk øye på Chessie, så bukket de nesten helt ned til gulvet for henne. Jeg kunne jo ikke skjønne hvilken høyerestående person hun var, som kjente byens folk. Det viste seg at Chessie hadde med alle disse å gjøre. Hun var jo den som gikk i banken og ordnet alt for Ruhíyyih Khanum. Hun ordnet med finanser og posten, og derfor så kjente de henne og hun var så høyt ansett av de. Det var jo veldig fint, men på en måte så kunne jeg ikke skjønne det. Da de senere gikk i land og vi tok farvel, så nyttet det ikke for noen av vennene mine om bord å prate til meg på 3 dager. Så satte jeg meg ned og skrev et brev til Loyce om opplevelsene mine der. Da var jeg så inspirert at det var sikkert det beste engelske brevet jeg noen gang har skrevet. Jeg har ikke vært der siden og jeg ville aldri få en slik opplevelse som dette. Jeg vil ha det i minnet. Jeg var jo eneste pilgrim og fikk alt dette fordi Loyce hadde skrevet et brev dit. Hun var den beste venn jeg har hatt noensinne.